

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Gemmela a soudců JUDr. Zdeňka Krčmáře a Mgr. Milana Poláška v právní věci žalobce **Ing. Lee Loudy, Ph.D.**, se sídlem v Praze 1, Vodičkova 41, PSČ 110 00, jako insolvenčního správce dlužníka Správy pohledávek OKD, a. s., zastoupeného JUDr. Dušanem Dvořákem, advokátem, se sídlem v Brně, Hlinky 505/118, PSČ 603 00, proti žalovaným **1) Finančnímu úřadu pro Moravskoslezský kraj**, se sídlem v Ostravě, Na Jízdárně 3162/3, PSČ 709 00, **2) Finančnímu úřadu pro hlavní město Prahu**, se sídlem v Praze 1, Štěpánská 619/28, PSČ 111 21, a **3) Specializovanému finančnímu úřadu**, se sídlem v Praze 7, nábr. Kpt. Jaroše 1000/7, PSČ 170 00, o odpůřčí žalobě, vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 32 ICm 2315/2017, jako incidenční spor v insolvenční věci dlužníka **Správy pohledávek OKD, a. s.**, se sídlem v Karviné, Stonavská 2179, PSČ 735 06, identifikační číslo osoby 26 86 31 54, vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. KSOS 25 INS 10525/2016, o dovolání žalobce a prvního žalovaného proti rozsudku Vrchního soudu v Olomouci ze dne 20. června 2019, č. j. 32 ICm 2315/2017, 14 VSOL 402/2018-273 (KSOS 25 INS 10525/2016), ve znění usnesení ze dne 25. června 2019, č. j. 32 ICm 2315/2017, 14 VSOL 402/2018-286 (KSOS 25 INS 10525/2016), takto:

- I. Dovolání žalobce **se zamítá.**
- II. Rozsudek Vrchního soudu v Olomouci ze dne 20. června 2019, č. j. 32 ICm 2315/2017, 14 VSOL 402/2018-273 (KSOS 25 INS 10525/2016), ve znění

usnesení ze dne 25. června 2019, č. j. 32 ICm 2315/2017, 14 VSOL 402/2018-286 (KSOS 25 INS 10525/2016), se v měnícím výroku ve věci samé **mění** takto:

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. března 2018, č. j. 32 ICm 2315/2017-77, se v zamítavých výrociích ve věci samé ve vztahu mezi žalobcem a prvním žalovaným **potvrzuje**.

Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů odvolacího řízení.

III. Žalobce **je povinen** zaplatit prvnímu žalovanému na náhradu nákladů dovolacího řízení částku 300,- Kč, do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

IV. Ve vztahu mezi žalobcem a druhým a třetím žalovanými **nemá** žádný z účastníků **právo** na náhradu nákladů dovolacího řízení.

Odůvodnění:

Žalobou ze dne 5. května 2017, doručenou Krajskému soudu v Ostravě (dále jen „insolvenční soud“) dne 9. května 2017, se žalobce [Ing. Lee Louda, Ph.D., jako insolvenční správce dlužníka OKD, a. s. (po změně obchodní firmy Správa pohledávek OKD, a. s.)] domáhal vůči žalovanému (Finančnímu úřadu pro Moravskoslezský kraj):

a) Určení, že „poskytnutí“ peněžitých plnění dne 24. května 2016 z bankovních účtů dlužníka na účty žalovaného v částkách 14.703.820,- Kč, 2.564.879,- Kč, 300,- Kč, 1.704.840,- Kč, 8.135.450,- Kč, 1.095,- Kč, 2.534.053,- Kč, 740.436,- Kč a 1.035.087,- Kč a dne 26. května 2016 v částkách 1.264.678,- Kč, 6.030,- Kč, 6.703.726,- Kč, 1.433.323,- Kč, 552,- Kč, 2.751.707,- Kč, 2.025,- Kč, 2.455.828,- Kč a 293.240,- Kč jsou vůči věřitelům dlužníka neúčinné;

b) Zaplacení výše zmíněných částek do majetkové podstaty dlužníka.

Insolvenční soud zjistil, že platby ze dne 26. května 2016 v částkách 1.264.678,- Kč a 6030,- Kč dlužník poskytl na účet Finančního úřadu pro hlavní město Prahu a platby ze dne 26. května 2016 v částkách 2.751.707,- Kč a 2.025,- Kč na účet Specializovaného finančního úřadu.

Proto – odkazuje na ustanovení § 7 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona), ustanovení § 19 a § 21a odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), ustanovení § 1 odst. 2 zákona č. 456/2011 Sb., o finanční správě České republiky, ustanovení § 1 odst. 2 a § 10 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, a ustanovení § 3 odst. 1 zákona č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích, a vycházejí ze závěrů formulovaných Nejvyšším soudem v rozsudcích ze dne 2. června 2005, sp. zn. 30 Cdo 629/2005, ze dne 19. února 2013, sp. zn. 21 Cdo 2138/2011, a ze dne 26. května 2015, sp. zn. 21 Cdo 5271/2014 – přibral do řízení Finanční úřad pro hlavní město Prahu (jako druhého žalovaného) a Specializovaný finanční úřad (jako třetího žalovaného) a nadále s nimi jednal jako s žalovanými, jde-li o požadavek na určení neúčinnosti označených plateb a jejich zaplacení do majetkové podstaty dlužníka.

Rozsudkem ze dne 27. března 2018, č. j. 32 ICm 2315/2017-77, insolvenční soud žalobu v plném rozsahu zamítl (výroky I. až XVIII.) a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok XIX).

Insolvenční soud vyšel z toho, že:

1) Insolvenční řízení ve věci dlužníka bylo (na základě insolvenčního návrhu dlužníka spojeného s návrhem na povolení reorganizace) zahájeno u insolvenčního soudu dne 3. května 2016 (viz vyhláška ze dne 3. května 2016, č. j. KSOS 25 INS 10525/2016-A-2).

2) Usnesením ze dne 9. května 2016, č. j. KSOS 25 INS 10525/2016-A-19, insolvenční soud zjistil úpadek dlužníka a insolvenčním správcem ustanovil žalobce.

3) Usnesením ze dne 12. srpna 2016, č. j. KSOS 25 INS 10525/2016-B-181, insolvenční soud povolil reorganizaci dlužníka.

4) Žaloba ve věci byla insolvenčnímu soudu doručena dne 9. května 2017.

5) Na bankovní účty prvního žalovaného poukázal dlužník dne 24. května 2016 peněžní prostředky ve výši 31.419.960,- Kč a dne 26. května 2016 peněžní prostředky ve výši 10.886.669,- Kč; dne 26. května 2016 dlužník poukázal na účet druhého žalovaného celkem 1.270.708,- Kč a na účet třetího žalovaného celkem 2.753.732,- Kč. Tyto platby představovaly zálohy na daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti zaměstnanců dlužníka (dále též jen „zálohy na daň z příjmů“) za měsíc duben 2016, zúčtovaných k 6. květnu 2016. Mzdy zaměstnancům dlužník za měsíc duben 2016 vyplatil.

Na tomto základě insolvenční soud předeslal, že insolvenční správce (jako oprávněná osoba) podal odpůřčí žalobu ve lhůtě jednoho roku od zjištění úpadku dlužníka; žaloba je včasná a přípustná.

Za stavu, kdy vyhodnotil právní jednání dlužníka (platby záloh na daň z příjmů) jako platná, zabýval se dále jejich (případnou) neúčinností podle ustanovení § 111 a § 235 insolvenčního zákona.

V tomto směru insolvenční soud – vycházející dále z ustanovení § 2, § 3, § 6, § 38a, § 38c a § 38h zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů – zdůraznil, že povinnost platit daň z příjmu ze závislé činnosti vzniká zaměstnancům ze zákona. Tuto daň odvádí zaměstnavatel za své zaměstnance ve formě záloh. Zákon o daních z příjmů jasně rozlišuje, kdo je poplatníkem a kdo je plátcem daní z příjmu ze závislé činnosti; poplatníky jsou zaměstnanci a zaměstnavatel jako plátcem daně je povinen srazit zálohu při výplatě mzdy zaměstnanci bez ohledu na to, za kterou dobu se mu mzda vyplácí, a odvést úhrn sražených záloh nebo úhrn částek, které měly být jako zálohy sraženy, nejpozději do 20. dne kalendářního měsíce, v němž povinnost srazit zálohy vznikla, správci daně. Zaměstnavatel tak odvádí zálohy, které jsou povinni platit zaměstnanci, srážkou z hrubé mzdy zaměstnanců. Peněžní prostředky odvedené dlužníkem na účet žalovaných proto nebyly součástí majetkové podstaty dlužníka, nýbrž šlo o peněžní prostředky jednotlivých zaměstnanců, z jejichž příjmů (hrubých mezd) dlužník zálohy strhnul a odvedl žalovaným.

Na základě pokynu Vrchního soudu v Olomouci (jako soudu odvolacího) insolvenční soud doplňujícím rozsudkem ze dne 15. ledna 2019, č. j. 32 ICm 2315/2017-121, zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal vůči prvnímu žalovanému určení neúčinnosti plateb ze dne 26. května 2016 v částkách 1.264.678,- Kč, 6.030,- Kč, 2.751.707,- Kč a 2.025,- Kč, a zaplacení výše uvedených částek do majetkové podstaty dlužníka (výroky I. až IV.)

a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení vzniklých v souvislosti s vydáním doplňujícího rozsudku (výrok V.).

Insolvenční soud – respektuje právní názor odvolacího soudu, podle něhož rozhodl o této části předmětu řízení rozsudkem ze dne 27. března 2018 (jen) vůči druhému a třetímu žalovaným, a nikoli (dle podané žaloby) vůči prvnímu žalovanému – uzavřel, že první žalovaný není ve sporu (v daném rozsahu) pasivně věcně legitimován, neboť dlužník poukázal peněžní prostředky na bankovní účty druhého a třetího žalovaného.

Vrchní soud v Olomouci k odvolání žalobce a druhého a třetího žalovaných rozsudkem ze dne 20. června 2019, č. j. 32 ICm 2315/2017, 14 VSOL 402/2018-273 (KSOS 25 INS 10525/2016), ve znění usnesení ze dne 25. června 2019, č. j. 32 ICm 2315/2017, 14 VSOL 402/2018-286 (KSOS 25 INS 10525/2016), rozhodl takto:

I. Změnil rozsudek insolvenčního soudu ve vztahu k prvnímu žalovanému a určil, že poskytnutí peněžitých plnění dlužníkem prvnímu žalovanému dne 24. května 2016 ve výši 31.419.960,- Kč a dne 26. května 2016 ve výši 10.886.669,- Kč je vůči věřitelům dlužníka neúčinné, a uložil prvnímu žalovanému zaplatit tyto částky do majetkové podstaty dlužníka.

II. Potvrdil doplňující rozsudek insolvenčního soudu v zamítavých výrocích ve věci samé.

III. Zrušil rozsudek insolvenčního soudu v (zamítavých) výrocích ve věci samé ve vztahu ke druhému a třetímu žalovaným a řízení v tomto rozsahu zastavil.

IV. Odmítl odvolání druhého a třetího žalovaných.

V. a VI. Rozhodl o náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů.

Odvolací soud v první řadě neshledal důvodnými námitky žalobce, podle nichž ve věci rozhodovala soudkyně insolvenčního soudu (JUDr. Simona Pittermannová), která nebyla zákonnou soudkyní a u níž byl dán důvod pochybovat o její nepodjatosti.

Potud poukázal na změnu rozvrhu práce insolvenčního soudu na rok 2016 č. 5 ze dne 31. května 2016 „Spr 1724/2016“, s tím, že incidenční spory vyvolané insolvenčním řízením sp. zn. KSOS 25 INS 10525/2016 se přidělují do oddělení 32 ICm. Vycházejí z ustanovení § 41 odst. 1 a § 42 odst. 1 a 2 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (o soudech a soudcích), jakož i ze závěrů formulovaných Ústavním soudem v nálezu ze dne 20. dubna 2011, sp. zn. IV. ÚS 1302/10, a Nejvyšším soudem v usnesení ze dne 26. ledna 2010, sp. zn. 21 Cdo 1316/2010, dovedl, že ke změně rozvrhu práce došlo dříve, než žaloba v dané věci došla insolvenčnímu soudu; takový způsob přidělování sporů vyvolaných insolvenčním řízením odpovídal i praxi insolvenčního soudu. Jinými slovy, nešlo o odnětí věci zákonnému soudci (Mgr. Petru Kulovi) v rozporu s ustanovením § 160 odst. 1 a 2 insolvenčního zákona.

Odvolací soud – cituje ustanovení § 14 o. s. ř. – neshledal důvodnou ani námitku podjatosti soudkyně insolvenčního soudu založenou na tvrzení, že v rámci incidenčních sporů „může být rozhodováno i o vztazích a pohledávkách v rámci skupiny NWR ultimátně vlastněných Zdeňkem Bakalou (tj. o pohledávkách vůči dlužníku řádově v miliardách Kč)“, přičemž „právní zástupkyní společnosti NWR byla JUDr. Petra Nováková, Ph.D., která je blízkou rodinnou přítelkyní soudkyně. Přitom zdůraznil, že jmenovaná jako advokátka ve věci nevystupuje, nezastupuje žádného z účastníků řízení; současně přihlédl i ke stanovisku soudkyně, která nemá k předmětu sporu, účastníkům řízení a jejich zástupcům žádný vztah.

Následně se odvolací soud zabýval účastenstvím druhého a třetího žalovaných v řízení, přičemž vyhodnotil jako nesprávný postup insolvenčního soudu, který tyto žalované bez dalšího jako účastníky na straně žalované přibral. V dané věci totiž žalobce označil jako žalovaného (jen) Finanční úřad pro Moravskoslezský kraj (a nikoli Českou republiku). Takto označený žalovaný, jako organizační složka státu, sice není právnickou osobou, ale má oprávnění v mezích své působnosti vystupovat v občanském soudním řízení za stát. Kromě toho mu zákon přiznává způsobilost být účastníkem občanského soudního řízení ve věcech správy daní. Žalobce tedy mohl podat žalobu buď proti České republice, za kterou by před soudem byla oprávněna vystupovat příslušná organizační složka státu podle ustanovení § 21a odst. 1 písm. b) o. s. ř., nebo mohl podat žalobu proti příslušnému finančnímu úřadu, který má způsobilost být účastníkem občanského soudního řízení ve věcech správy daní. Za stavu, kdy soud prvního stupně přibral do řízení druhého a třetího žalovaného „neprocesním způsobem“, odvolací soud rozsudek, jímž insolvenční soud rozhodl ve vztahu k těmto žalovaným, zrušil pro neodstranitelný nedostatek podmínky řízení a v tomto rozsahu řízení zastavil [§ 104 odst. 1 a § 221 odst. 1 písm. c) o. s. ř.]. Současně odmítl odvolání druhého a třetího žalovaných jakožto podané neoprávněnými osobami [§ 218 písm. b) o. s. ř.].

Dále odvolací soud potvrdil jakožto věcně správný doplňující rozsudek insolvenčního soudu v zamítavých výrocích ve věci samé, když peněžitá plnění v těchto výrocích označená dlužník neučinil vůči prvnímu žalovanému, nýbrž ve prospěch „jiného správce daně“ (rozuměj ve prospěch osob, proti nimž žalobce žalobu nepodal).

Konečně se odvolací soud zabýval důvodnosti odvolání žalobce proti rozsudku insolvenčního soudu v rozsahu zamítavých výroků ve věci samé.

Jakkoli ve shodě s insolvenčním soudem uzavřel, že povinnost odvést zálohy za duben 2016 vznikla dlužníku 6. května 2016, tj. před rozhodnutím o úpadku dlužníka, pročez nešlo o pohledávky za majetkovou podstatou podle ustanovení § 168 odst. 2 písm. e) insolvenčního zákona, vyhodnotil další závěry insolvenčního soudu jako nesprávné.

Přitom zdůraznil, že povinnost platit daň z příjmů ze závislé činnosti není uložena zaměstnanci, ale tomu, kdo příjem ze závislé činnosti vyplácí, tedy zaměstnavateli. Uhradil-li dlužník zálohu z účtu, který pro něho vedl bankovní ústav, plnil ze svých finančních prostředků, které by byly jinak součástí jeho majetkové podstaty. Tato plnění dlužník poskytl poté, kdy nastaly účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení, tj. za trvání omezení určeného ustanovením § 111 odst. 1 insolvenčního zákona; pro věcné posouzení právních jednání, které byly napadeny odpůřčí žalobou, byla splněna i další podmínka spočívající v následném zjištění úpadku dlužníka.

Jelikož odvolací soud vyloučil, že by se na zmíněná právní jednání vztahovala některá z výjimek podle ustanovení § 111 odst. 2 insolvenčního zákona, uzavřel, že právní jednání dlužníka (poskytnutí plateb prvnímu žalovanému) jsou z důvodu porušení zákazu formulovaného v § 111 odst. 1 insolvenčního zákona vůči věřitelům dlužníka neúčinná a současně prvnímu žalovanému uložil, aby zaplatil do majetkové podstaty dlužníka částky, které neúčinnými právními jednáními z majetkové podstaty ušly. Jako nedůvodnou vyhodnotil argumentaci prvního žalovaného, podle níž není subjektem povinným k vydání poskytnutých plnění do majetkové podstaty dlužníka, když povinnost vydat plnění z neúčinných úkonů mají osoby, v jejichž prospěch byl neúčinný úkon učiněn, nebo osoby, které z něho měly prospěch (§ 237 odst. 1 insolvenčního zákona); o tom, že platby byly učiněny ve prospěch účtu prvního žalovaného jako správce daně, neměl pochybnosti.

Proti rozsudku odvolacího soudu podali dovolání žalobce i první žalovaný.

Žalobce napadá rozsudek odvolacího soudu (posuzováno podle obsahu dovolání - § 41 odst. 2 o. s. ř.) v rozsahu v němž odvolací soud potvrdil doplňující rozsudek insolvenčního soudu v zamítavých výrocích ve věci samé, a dále, v němž zrušil rozsudek insolvenčního soudu v zamítavých výrocích ve vztahu ke druhému a třetímu žalovaným a v řízení v tomto rozsahu zastavil.

Dovolání má za přípustné podle ustanovení § 237 o. s. ř. k řešení právních otázek dosud Nejvyšším soudem nezodpovězených, a to:

a) Je nutné v případě odpůrcí žaloby směřující proti finančnímu úřadu žalovat vždy konkrétní finanční úřad, který vede bankovní účet, na který dlužník zaslal platbu daně, která je jako neúčinná napadena?

b) Odporuje-li insolvenční správce platbám daní zaslaných dlužníkem na účty vedené vícero finančními úřady, je nezbytné žalovat všechny dotčené finanční úřady?

Dovolatel namítá, že odvolací soud porušil jeho ústavně zaručená základní práva a svobody (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 28. března 2013, sp. zn. III. ÚS 772/13), když ve věci rozhodovala nezákonná soudkyně (incidenční spor byl odňat zákonnému soudci „kmenového“ insolvenčního řízení, aniž by byly splněny zákonné podmínky), a ohledně které byl důvod pochybovat o nepodjatosti. Dále odvolací soud (zčásti) zamítl žalobu a (zčásti) zrušil rozsudek insolvenčního soudu a řízení zastavil na základě právních závěrů vykazujících přejatý formalismus.

Dovolatel zdůrazňuje, že odpůrcí žalobu podal (jen) proti Finančnímu úřadu pro Moravskoslezský kraj, což je a byl příslušný finanční úřad dlužníka. Jelikož finanční prostředky „byly odvedeny do státního rozpočtu“, který je jen jediný (žádný finanční úřad nespravuje svůj rozpočet), pak byl žalován „jeden finanční úřad jako reprezentant státu – subjekt, který přijímá a vyplácí peníze státního rozpočtu“. Proto považuje za nepodstatné, zda označil jako účastníka řízení „Českou republiku, Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových“ nebo finanční úřad; „k tíži žalobce nelze vykládat“, že v případě, kdy jako účastníka řízení označí finanční úřad (bez uvedení Česká republika), by byl nucen nebo povinen „žalovat každý jeden finanční úřad jednotlivě“.

Potud dovolatel poukazuje na závěry formulované Nejvyšším správním soudem v usnesení ze dne 12. října 2004, sp. zn. 5 Afs 16/2003, jakož i na závěry rozsudků Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 629/2005 a sp. zn. 21 Cdo 2138/2011, ze kterých rozsáhle cituje. Jakkoli má finanční úřad v občanskoprávním řízení samostatnou procesní způsobilost – pokračuje dovolatel – „tato legitimace se nedotýká postavení České republiky jako nositelky práv a povinností (jako věcně legitimované)“. Současně má za zcela irelevantní, který finanční úřad označil v žalobě, když „nositelkou práv a povinností je vždy Česká republika“, která by byla (v případě úspěchu žalobce v řízení) povinna vrátit poskytnuté peněžní prostředky. Pro případ, že by odvolací soud dospěl k jinému právnímu názoru, odvolací soud nesplnil poučovací povinnost „o patrně nesprávném označení účastníka na straně žalované“.

Jinými slovy, odvolací soud byl povinen postupovat v souladu se závěry obsaženými ve výše označených rozhodnutích (a „zbylé finanční úřady bez dalšího přibrat do řízení“) nebo vyzvat žalobce k opravě nesprávně označeného účastníka řízení na straně žalovaného.

Konečně dovolatel snáší argumenty ve prospěch právního názoru, podle něhož v řízení nerozhodoval zákonný soudce, když změna rozvrhu práce insolvenčního soudu byla „svévolným rozhodnutím o přidělení věci soudním funkcionářem“. Přitom se dovolává závěrů

formulovaných Ústavním soudem v nálezech ze dne 27. června 2017, sp. zn. Pl. ÚS 22/16, ze dne 15. června 2016, sp. zn. I. ÚS 2769/15 a v odlišných stanoviscích soudců Ústavního soudu k usnesení ze dne 9. února 2016, sp. zn. Pl. ÚS 11/15.

Proto požaduje, aby Nejvyšší soud rozhodnutí odvolacího soudu v dovoláním dotčených výrocích ve věci samé a v závislých výrocích o nákladech řízení zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

První žalovaný napadl rozsudek odvolacího soudu v rozsahu měnicího (vyhovujícího) výroku ve věci samé, jímž odvolací soud určil neúčinnost (tam označených) plateb dlužníka a prvnímu žalovanému uložil uhradit vyplacené částky do majetkové podstaty dlužníka. Dovolání má za přípustné k řešení právních otázek dosud podle jeho názoru Nejvyšším soudem nezodpovězených, týkajících se povahy „úkonů“ dlužníka spočívajících v odvedení úhrnu sražených záloh na daň z příjmu fyzických osob ve vazbě na mzdy vyplacené zaměstnancům dlužníka za měsíc duben 2016 a dále (ne)existence pasivní legitimace žalovaného, jakožto osoby, v jejíž prospěch dlužník tyto „úkony“ učinil.

Dovolatel odvolacímu soudu vytýká, že nevyhodnotil platby záloh ve vazbě na mzdy vyplacené zaměstnancům dlužníka za duben 2016, jakožto plnění povinností stanovených zvláštními předpisy, respektive jako jednání při provozování podniku (obchodního závodu) v rámci obvyklého hospodaření, nepřihlédl ke způsobu řešení úpadku dlužníka reorganizací a pominul případné trestněprávní následky porušení povinnosti odvést sražené zálohy příslušnému správci daně.

Dále rozsáhle argumentuje ve prospěch právního názoru, podle něhož sice má způsobilost být účastníkem občanského soudního řízení a procesní způsobilost ve věcech souvisejících se správou daní, ale schází mu právní osobnost. V této souvislosti popírá, že by měl prospěch ze sporných právních jednání, když platby záloh byly v souladu s pravidly rozpočtového určení daní převedeny v odpovídajících zlomkových podílech ve prospěch veřejných rozpočtů obcí a krajů a ve zbytku byl daňový výnos přidělen státnímu rozpočtu. Proto mu nemohla vzniknout ani hmotněprávní povinnost vydat prospěch z potenciálně neúčinného právního jednání dlužníka.

Konečně dovolatel zdůrazňuje, že provedené platby nebyly neúčinnými právními jednáními, když zákonná povinnost dlužníka jako zaměstnavatele srazit a odvést tzv. povinné odvody (tj. i zálohu na daň z příjmu fyzických osob) je spjata s úhradou mezd zaměstnancům dlužníků. Této povinnosti by se dlužník mohl zprostit jen tehdy, nedisponoval-li by objektivně dostatkem finančních prostředků k jejímu splnění. Sám hodnotí provedené platby jako úkony nutné ke splnění povinností stanovených zvláštními předpisy, respektive jako úkony při provozování podniku (obchodního závodu) v rámci obvyklého hospodaření a opětovně připomíná, že úpadek dlužníka byl řešen reorganizací, přičemž dlužník vyplatil svým zaměstnancům mzdy za měsíc duben 2016 a současně odvedl zálohy na daň z příjmu fyzických osob, které byli tito zaměstnanci povinni platit z příjmu ze závislé činnosti a jejichž odvod majetková podstata umožňovala.

Ačkoli dovolatel připouští, že v poměrech dané věci měl způsobilost být účastníkem řízení, současně hodnotí tvrzení žalobce ohledně „pasivní legitimace“ žalovaného jako nedostatečnou, nepřesnou a zavádějící, když žalobce na straně jedné označil jako žalovaného Finanční úřad pro Moravskoslezský kraj a na straně druhé ve vyjádření ze dne 4. října 2017 uvedl, že požaduje, aby mu správce daně vydal do majetkové podstaty finanční prostředky, které byly do státního rozpočtu odeslány v rozporu s ustanovením § 111

insolvenčního zákona. Přitom žádnému finančnímu úřadu nemůže svědčit hmotněprávní povinnost odpovídající nároku žalobce na vydání plnění dlužníka z jeho (případných) neúčinných právních jednání v podobě úhrad daní.

Proto dovolatel požaduje, aby Nejvyšší soud rozsudek odvolacího soudu v rozsahu měnicího (vyhovujícího) výroku ve věci samé včetně závislého výroku o nákladech řízení zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Rozhodné znění občanského soudního řádu pro dovolací řízení (v aktuálním znění) se podává z bodu 2., článku II, části první zákona č. 296/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony.

Nejvyšší soud se v prvé řadě zabýval otázkou přípustnosti dovolání.

Posouzení žalobou uplatněného a soudy (ne)přiznaného nároku (jako celku) coby nároku vzešlého z neúčinného právního jednání dlužníka nepřekáží, že žalobce se žalobou domáhal jak vyslovení neúčinnosti jím označeného právního jednání, tak (současně) zaplacení částky, jež v důsledku takového právního jednání ušla (podle žaloby měla ujít) z majetku (majetkové podstaty) dlužníka. Srov. např. důvody rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 16. října 2018, sen. zn. 29 ICdo 84/2016, uveřejněného v časopise Soudní judikatura, č. 3, ročník 2020, pod číslem 29. V poměrech dané věci pak nejde o vztahy ze spotřebitelských smluv, ani o pracovněprávní vztahy, přičemž přípustnost dovolání podle ustanovení § 237 o. s. ř. nevylučuje (bez zřetele k tomu, že plnění ze dne 24. května 2016 v částkách 300,- Kč a 1.095,- Kč, jakož i plnění ze dne 26. května 2016 v částkách 6.030,- Kč, 552,- Kč a 2.025,- Kč jednotlivě nepřevyšuje částku 50.000,- Kč) ani limit nastavený v § 238 odst. 1 písm. c) o. s. ř. Podle označeného ustanovení je (totiž) rozhodná výše (tedy souhrn) požadovaného „peněžitého plnění“, nikoli výše jednotlivých peněžitých „nároků“ (jednotlivých plateb coby jednotlivých právních jednání dlužníka). Jinak řečeno, je-li předmětem řízení o odpůří žalobě insolvenčního správce jak požadavek na určení neúčinnosti plateb (uskutečněných bankovními převody), jimiž dlužník uhradil žalovanému svůj dluh, tak (současně) požadavek na vydání (zaplacení) takto uhrazených částek do majetkové podstaty dlužníka, není dovolání přípustné podle § 238 odst. 1 písm. c) o. s. ř. jen tehdy, nepřevyšuje-li 50.000,- Kč souhrn těchto částek (plateb); okolnost, že jednotlivá platba coby jednotlivé právní jednání dlužníka nepřevyšuje 50.000,- Kč, tu význam nemá. Srov. obdobně usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. února 2019, sen. zn. 29 ICdo 71/2018, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. června 2020, sen. zn. 29 ICdo 122/2018, nebo rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 30. července 2020, sen. zn. 29 ICdo 123/2018, a ze dne 16. prosince 2020, sen. zn. 29 ICdo 61/2019.

Dovolání jsou přípustná podle ustanovení § 237 o. s. ř., a to k řešení právních otázek dovolateli otevřených, týkajících se (ne)účinnosti plateb záloh na daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti, způsobilosti žalovaného být účastníkem soudního řízení a pasivní věcné legitimace žalovaného k vydání plnění z neúčinných právních jednání do majetkové podstaty dlužníka, dosud Nejvyšším soudem v daných skutkových souvislostech beze zbytku nezodpovězených.

Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

Podle ustanovení § 2 odst. 1 věty první zákona o daních z příjmů poplatníky daně z příjmů fyzických osob jsou fyzické osoby.

Podle ustanovení § 3 odst. 1 písm. a) zákona o daních z příjmů předmětem daně z příjmů fyzických osob jsou příjmy ze závislé činnosti (§ 6).

Podle ustanovení § 6 zákona o daních z příjmů příjmy ze závislé činnosti jsou plnění v podobě příjmu ze současného nebo dřívějšího pracovněprávního, služebního nebo členského poměru a obdobného poměru, v nichž poplatník při výkonu práce pro plátce příjmu je povinen dbát příkazů plátce [odstavec 1 písm. a) bodu 1.]. Poplatník s příjmy ze závislé činnosti je dále označen jako „zaměstnanec“, plátce příjmu jako „zaměstnavatel“ (odstavec 2 věta první).

Podle ustanovení § 38h zákona o daních z příjmů plátce daně vypočte zálohu na daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti (dále jen „záloha“) ze základu pro výpočet zálohy. Tato záloha se spravuje jako daň podle daňového řádu (odstavec 1 věta první a druhá). Plátce daně srazí zálohu při výplatě nebo připsání příjmů ze závislé činnosti (dále jen „mzda“) poplatníkovi k dobru bez ohledu na to, za kterou dobu se mzda vyplácí. Provádí-li plátce zúčtování mezd měsíčně nebo pravidelně za delší časové období, srazí zálohu při zúčtování mzdy (odstavec 7 věta první a druhá). Plátce odvede úhrn sražených záloh nebo úhrn částek, které měly být jako zálohy na daň srazeny, nejpozději do 20. dne kalendářního měsíce, v němž povinnost srazit zálohy vznikla (odstavec 10 věta první).

Podle ustanovení § 111 insolvenčního zákona, nerozhodne-li insolvenční soud jinak, je dlužník povinen zdržet se od okamžiku, kdy nastaly účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení, nakládání s majetkovou podstatou a s majetkem, který do ní může náležet, pokud by mělo jít o podstatné změny ve skladbě, využití nebo určení tohoto majetku anebo o jeho nikoli zanedbatelné zmenšení. Peněžité závazky vzniklé před zahájením insolvenčního řízení je dlužník oprávněn plnit jen v rozsahu a za podmínek stanovených tímto zákonem (odstavec 1). Omezení podle odstavce 1 se netýká úkonů nutných ke splnění povinností stanovených zvláštními právními předpisy, k provozování podniku v rámci obvyklého hospodaření, k odvrácení hrozící škody, k plnění zákonné vyživovací povinnosti a ke splnění procesních sankcí. Dále se omezení podle odstavce 1 nevztahuje na uspokojování pohledávek za majetkovou podstatou (§ 168) a pohledávek jim postavených na roveň (§ 169); tyto pohledávky se uspokojují v termínech splatnosti, je-li to podle stavu majetkové podstaty možné (odstavec 2). Právní úkony, které dlužník učinil v rozporu s omezeními stanovenými v důsledku účinků spojených se zahájením insolvenčního řízení, jsou vůči věřitelům neúčinné, ledaže si k nim dlužník nebo jeho věřitel předem vyžádal souhlas insolvenčního soudu (odstavec 3).

Podle ustanovení § 235 insolvenčního zákona neúčinnými jsou právní úkony, kterými dlužník zkracuje možnost uspokojení věřitelů nebo zvýhodňuje některé věřitele na úkor jiných. Za právní úkon se považuje též dlužníkovu opomenutí (odstavec 1). Neúčinnost dlužníkových právních úkonů, včetně těch, které tento zákon označuje za neúčinné a které dlužník učinil poté, co nastaly účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení, se zakládá rozhodnutím insolvenčního soudu o žalobě insolvenčního správce, kterou bylo odporováno dlužníkovým právním úkonům (dále jen „odpůrcí žaloba“), není-li dále stanoveno jinak (odstavec 2).

Podle ustanovení § 237 odst. 1 insolvenčního zákon povinnost vydat do majetkové podstaty dlužníkovu plnění z neúčinných právních úkonů mají osoby, v jejichž prospěch byl neúčinný právní úkon učiněn nebo které z něho měly prospěch.

Ve shora citovaném znění platila ustanovení označených zákonů k datu „poskytnutí“ peněžitých plnění dlužníkem (24. a 26. května 2016); ustanovení insolvenčního zákona zůstala beze změny do data rozhodnutí odvolacího soudu; ustanovení zákona o daních z příjmů doznala následně změny jen potud, že v § 10 odst. 7 a 10 byla slova „srazí zálohu“ a „odvede úhrn záloh“ nahrazena slovy „je povinen srazit“ a „je povinen odvést“.

Nejvyšší soud předeseílá, že obsahově obdobné právní otázky nastolené prvním žalovaným (byť ve vztahu k odvodům pojistného na veřejné zdravotní pojištění a pojistného na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti) již řešil v typově podobných incidenčních sporech (o odpůřčí žalobě) téhož žalobce – insolvenčního správce dlužníka vůči zdravotním pojišťovnám, respektive České republice – České správě sociálního zabezpečení; přitom žaloby posoudil jako nedůvodné.

V rozsudku ze dne 30. června 2020, sen. zn. 29 ICdo 97/2018, uveřejněném pod číslem 26/2021 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, formuloval a podrobně odůvodnil závěr, podle něhož zúčtoval-li insolvenční dlužník svým zaměstnancům příjmy ze závislé činnosti (§ 3 odst. 1 zákona č. 592/1992 Sb.) a odvedl-li (přímo) příslušné zdravotní pojišťovně pojistné na zdravotní pojištění, jehož plátcí byli tito zaměstnanci, nešlo o plnění z majetku náležejícího do majetkové podstaty dlužníka. Shora zmíněný rozsudek přitom obstál i v rovině ústavní, když ústavní stížnost proti němu podanou odmítl Ústavní soud usnesením ze dne 3. listopadu 2020, sp. zn. III. ÚS 2381/20.

K závěrům rozsudku sen. zn. 29 ICdo 97/2018 se Nejvyšší soud následně přihlásil v rozsudcích sen. zn. 29 ICdo 123/2018, ze dne 31. srpna 2020, sen. zn. 29 ICdo 121/2018 (ústavní stížnosti proti těmto rozhodnutím podané odmítl Ústavní soud usneseními ze dne 22. prosince 2020, sp. zn. IV. ÚS 2584/20, a ze dne 24. listopadu 2020, sp. zn. IV. ÚS 3134/20), a sen. zn. 29 ICdo 61/2019.

Ze shora zmíněných rozhodnutí pro poměry dané věci plynou následující závěry:

1) Platba záloh na daň z příjmů není [stejně jako platba pojistného na veřejné zdravotní pojištění nebo pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti (srov. též rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. října 2019, sen. zn. 29 ICdo 156/2017, uveřejněný pod číslem 61/2020 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek)] právním jednáním nutným ke splnění povinností stanovených zvláštními právními předpisy ve smyslu § 111 odst. 2 insolvenčního zákona.

2) Jestliže dlužník postupuje při plnění svých zákonných povinností v souladu s insolvenčním zákonem, tedy i v souladu s ustanovením § 111 insolvenčního zákona, pak nepáchá trestný čin podle ustanovení § 241 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku; takové jednání nemůže být trestné. Jinak řečeno, postupuje-li dlužník podle ustanovení § 111 insolvenčního zákona, neporušuje tím svou zákonnou povinnost. V obecné rovině platí tento závěr pro všechny skutkové podstaty relativní neúčinnosti dle insolvenčního zákona. Proto nelze uvažovat o tom, že by neúčinnost právního jednání byla „vyloučena“ (možnou) trestností takového jednání. Srov. i rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 10. května 2000, sp. zn. 4 Tz 63/2000, uveřejněný pod číslem 30/2001 (trestní části) Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. září 2001, sp. zn. 7 Tz 228/2001, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 4. září 2002, sp. zn. 5 Tdo 456/2002, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 11. dubna 2012, sp. zn. 8 Tdo 316/2012, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. července 2016, sp. zn. 4 Tdo 814/2016, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. ledna 2019, sp. zn. 8 Tdo 1284/2018.

3) Při výpočtu náhrady mzdy z neplatného rozvázání pracovního poměru (a také dalších nároků na mzdu, na plat, náhrady mzdy a platu a jiných plnění, z nichž se podle zvláštních předpisů „odvádí“ daň z příjmů fyzických a právnických osob, pojistné na sociální zabezpečení, příspěvek na státní politiku zaměstnanosti a pojistné na veřejné zdravotní pojištění) se v době od 1. ledna 1993 vychází (nestanoví-li zákon jinak) z tzv. průměrného hrubého výdělku zaměstnance. Výši takového „mzdového“ nároku stanoví soud ve svém rozhodnutí v této „hrubé“ výši. Srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 8. listopadu 2005, sp. zn. 21 Cdo 436/2005, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. listopadu 2013, sp. zn. 21 Cdo 1775/2013, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. září 2015, sp. zn. 29 Cdo 2970/2013.

Promítnuto do poměrů dané věci, kdy spornými právními jednáními byly dlužníkem odvedené zálohy na daň příjmů fyzických osob ze závislé činnosti za měsíc duben 2016, jejichž plátcí byli zaměstnanci dlužníka, zaměstnancům byly tyto příjmy (mzdy) vyplaceny a povinnost odvést zálohy příslušnému správci daně vznikla dlužníku 6. května 2016, nemá Nejvyšší soud žádné pochybnosti o tom, že nešlo o plnění z majetku náležejícího do majetkové podstaty dlužníka, ale z majetku zaměstnanců dlužníka.

Již z tohoto důvodu není právní posouzení věci odvolacím soudem, jde-li o měnící výrok ve věci samé, správné.

Dále se Nejvyšší soud zabýval (ne)důvodností výhrady, podle níž ve věci rozhodovala nezákonná a vyloučená soudkyně insolvenčního soudu.

Tyto námitky jsou z obsahovaného hlediska podřaditelné pod tzv. zmatečnostní vady řízení ve smyslu ustanovení § 229 odst. 1 písm. e) a f) o. s. ř.

Jakkoli platí, že u přípustného dovolání dovolací soud přihlédne též k vadám uvedeným v ustanovení § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o. s. ř., i když nebyly v dovolání uplatněny (srov. ustanovení § 242 odst. 3 o. s. ř.), Nejvyšší soud již v rozsudku ze dne 15. prosince 2005, sp. zn. 21 Cdo 59/2005, uveřejněném pod číslem 86/2006 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, vysvětlil, že ke zmatečnostním vadám může přihlédnout jen tehdy, podávají-li se z obsahu spisu. Jelikož nejde o vadu, jíž může být dovolání odůvodněno, nemůže ke zjištění její existence provádět dokazování (k tomu srov. důvody usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. března 2016, sen. zn. 29 NSČR 7/2014, uveřejněného pod číslem 76/2017 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 29 Cdo 402/2018 a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. května 2020, sen. zn. 29 NSČR 54/2018).

Dovolací námitka, že ve věci rozhodovala nezákonná soudkyně (JUDr. Simona Pittermannová) insolvenčního soudu není (poměřováno obsahem spisu) důvodná. Přidělení dané věci (jako sporu vyvolaného insolvenčním řízením dlužníka) této soudkyni na základě shora zmíněné změny rozvrhu práce insolvenčního soudu (ze dne 31. května 2016) totiž zcela odpovídá ustanovení § 160 odst. 2 insolvenčního zákona, jakož i zásadám formulovaným Ústavním soudem zejména v nálezu pléna sp. zn. Pl. ÚS 22/16. Šlo totiž o přidělení věci (incidenčních sporů vyvolaných konkrétním insolvenčním řízením) do budoucna, a to za dodržení ostatních pravidel pro přidělování věcí (transparentnost, specializace, rovnoměrné zatížení) a naplnění hlavního účelu záruk práva na zákonného soudce (ochrana účastníků řízení před výběrem soudců ad hoc a ochrana soudců před šikanou ze strany státního orgánu správy soudu) [viz bod 52 nálezu]. Přitom zmíněné pravidlo pro přidělování věcí zjevně nesledovalo jiný, než ustanoveními 82 odst. 1 Ústavy České republiky,

§ 42 odst. 2 zákona o soudech a soudcích a § 160 odst. 2 insolvenčního zákona sledovaný účel (viz bod 59 nálezu).

Závěr odvolacího soudu o (ne)důvodnosti námitky vyloučení soudkyně insolvenčního soudu pak zcela odpovídá pravidlům shrnutým Nejvyšším soudem při výkladu ustanovení § 14 odst. 1 o. s. ř. v důvodech rozsudku ze dne 15. října 2019, sp. zn. 25 Cdo 1778/2019, uveřejněného pod číslem 74/2020 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, jakož i důvodech usnesení ze dne 26. června 2012, sen. zn. 29 NSČR 40/2012.

Konečně Nejvyšší soud shledává zčásti nedůvodnými a zčásti (pro výsledek dovolacího řízení) nevýznamnými dovolací námitky žalobce a prvního žalovaného, vztahující se k procesní a věcné legitimaci finančních úřadů ve sporech o určení neúčinnosti právních jednání dlužníka podle insolvenčního zákona a o vydání plnění z těchto jednání do majetkové podstaty dlužníka, respektive týkající se označení žalovaného v řízení.

V poměrech dané věci je totiž nepochybné, že žalobce označil jako žalovaného (jen) Finanční úřad pro Moravskoslezský kraj, tj. subjekt, který je (jen) organizační složkou státu (není právnickou osobou), ale má v mezích své působnosti (ve věcech souvisejících se správou daní) způsobilost být účastníkem občanského soudního řízení (§ 10 daňového řádu, jakož i důvody rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 5271/2014). Dovolací argumentace založená na závěrech formulovaných Nejvyšším soudem ve věcech, ve kterých byla účastníkem řízení Česká republika, je tak zjevně nepřípadná.

Jinými slovy, odvolacímu soudu nelze po právu vytýkat, že: a) uložil insolvenčnímu soudu, aby rozhodl o žalobě ve vztahu k prvnímu žalovanému (i) ohledně plateb ze dne 26. května 2016, které dlužník provedl ve prospěch účtů vedených pro Finanční úřad pro hlavní město Prahu a pro Specializovaný finanční úřad, b) žalobu v tomto rozsahu (byť z jiných důvodů) ve vztahu k prvnímu žalovanému zamítl a c) rozsudek insolvenčního soudu ve vztahu k druhému a třetímu žalovaným, proti kterým žalobce nepodal žalobu a které insolvenční soud nesprávně přibral do řízení, zrušil a řízení v tomto rozsahu zastavil (§ 104 odst. 1 o. s. ř.).

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší soud neshledal žalobní požadavek po právu již z hledisek určených ustanoveními § 235 a násl. insolvenčního zákona (nešlo o platby z majetku dlužníka, nýbrž z majetku jeho zaměstnanců), nepovažoval za potřebné se vyjádřit k otázce pasivní věcné legitimace prvního žalovaného k vydání plnění do majetkové podstaty dlužníka podle ustanovení § 237 insolvenčního zákona.

Jelikož se žalobci prostřednictvím uplatněných dovolacích důvodů nepodařilo zpochybnit správnost rozhodnutí odvolacího soudu a naopak dovolání prvního žalovaného nelze upřít důvodnosti, Nejvyšší soud [při absenci jiných vad řízení, k jejichž existenci u přípustného dovolání přihlíží z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.)]: a) zamítl dovolání žalobce [§ 243d odst. 1 písm. a) o. s. ř.] a b) změnil rozsudek odvolacího soudu v rozsahu měnícího (vyhovujícího) výroku ve věci samé ve vztahu mezi žalobcem a prvním žalovaným tak, že v tomto rozsahu potvrdil rozsudek insolvenčního soudu [§ 243d odst. 1 písm. b) o. s. ř.].

Dále Nejvyšší soud nově rozhodl o nákladech řízení před soudy nižších stupňů tak, žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu. První žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení před insolvenčním soudem výslovně vzdal a v odvolacím řízení mu žádné náklady nevznikly; druhý a třetí žalovaní se vzdali práva na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.

Výrok o náhradě nákladů dovolacího řízení je odůvodněn ustanoveními § 243c odst. 3, § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o. s. ř., když Nejvyšší soud dovolání žalobce zamítl a dovolání prvního žalovaného vyhověl. Prvnímu žalovanému tak vzniklo právo na náhradu účelně vynaložených nákladů dovolacího řízení, a to v částce 300,- Kč (paušální náhrada podle ustanovení § 1 a § 2 odst. 3 vyhlášky č. 254/2015 Sb.); druhému a třetímu žalovaným v dovolacím řízení žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í: Toto rozhodnutí se považuje za doručené okamžikem zveřejnění v insolvenčním rejstříku; účastníkům incidenčního sporu se však doručuje i zvláštním způsobem.

Proti tomuto rozhodnutí není přípustný opravný prostředek.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může se oprávněný domáhat exekuce (výkonu rozhodnutí).

V Brně dne 31. 5. 2021

JUDr. Petr Gemmel v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Irma Šloserová